

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 6. september 2010
Kontor: Civil- og Politiafdelingen
Sagsnr.: 2010-150-1853
Dok.: JEE43424

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 1398 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 11. august 2010. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Marlene Harpsøe (DF).

Lars Barfoed

/

Carsten Kristian Vollmer

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 1398 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Vil ministeren redegøre for, hvem der har ansvaret for at orientere kommunen, så der eventuelt kan iværksættes psykologhjælp efter servicelovens § 11, stk. 3 i tilfælde, hvor et barn er blevet offer for en seksuel krænkelse, der er anmeldt til politiet. Er det politiets opgave eller forældrenes opgave at orientere kommunen om det passerede, så den nødvendige hjælp kan stilles til rådighed?”

Svar:

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigsadvokaten, der har oplyst følgende:

”Politiet skal underrette kommunen, når en person under 15 år som forurettet eller vidne skal afhøres i en sag om seksuelle overgreb, idet kommunen i disse tilfælde har pligt til at sende en repræsentant til afhøringen, jf. § 4 i Socialministeriets bekendtgørelse nr. 79 af 4. februar 1998 om kommunens bistand til børn og unge i forbindelse med uden- og indenretlig afhøring. Repræsentantens rolle er at støtte barnet under afhøringen og sikre, at afhøringen foregår med en skånsomhed, der er afpasset sagens karakter og barnets alder, jf. bekendtgørelsens § 5.

Når kommunen modtager den nævnte underretning, skal kommunen snarest vurdere, om der er behov for iværksættelse af hjælpeforanstaltninger for den pågældende, jf. bekendtgørelsens § 6.

I øvrigt kan jeg oplyse, at det følger af Socialministeriets bekendtgørelse nr. 1336 af 30. november 2007 om underretningspligt over for kommunen efter lov om social service, at offentligt ansatte – herunder ansatte i politiet – skal underrette kommunen, når de i deres virke bliver bekendt med forhold for et barn eller en ung under 18 år, der må give formodning om, at barnet eller den unge har behov for særlig støtte, jf. bekendtgørelsens §1.

Det bemærkes, at de ovennævnte regler om underretningspligt over for de sociale myndigheder er beskrevet i rigsadvokatmeddelelse nr. 2/2007 om behandling af sager om seksuelt misbrug af børn og videoafhøring af børn i sådanne sager, afsnit 4.1.”

Der kan i tilknytning hertil henvises til Socialministeriets og Justitsministeriets fælles rapport fra juni 2010 om de juridiske aspekter i forhold til sager om seksuelle overgreb og ofrenes muligheder for at få rådgivning og støtte. Rapporten – der er oversendt af socialministeren den 3. juni

2010 som svar på spørgsmål nr. 1081 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg – indeholder bl.a. en nærmere beskrivelse af reglerne om underretningspligt efter servicelovens § 153 og § 154 samt bekendtgørelsen om underretningspligt over for kommunen efter lov om social service.

Justitsministeriet har i øvrigt til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Socialministeriet, hvorunder sociallovgivningen hører. Socialministeriet har bl.a. oplyst følgende:

”Børn, unge og deres forældre har efter servicelovens § 11, stk. 1, mulighed for at henvende sig til kommunen for at bede om rådgivning. Det gælder også i de tilfælde, hvor et barn har været udsat for en seksuel krænkelse.

Kommunerne har således en generel forpligtelse til at yde gratis familieorienteret rådgivning til løsning af vanskeligheder i familien. Rådgivningen kan ydes til hele familien eller til enkeltpersoner, herunder til barnet eller den unge selv.

Hvis rådgiveren vurderer, at barnets oplevelser bringer barnets eller den unges udvikling eller sundhed i fare, er rådgiveren forpligtet til at underrette familieafdelingen herom. I disse situationer skal kommunen således vurdere, om barnet eller den unge kan have behov for yderligere støtte end rådgivning efter servicelovens § 11, jf. servicelovens § 50 og 52.”